Isaac Asimov

PENTRU PASĂRI

(din volumul Vântul schimbării, — The Winds of Change, 1988)

În ciuda faptului că era trecut bine de treizeci de ani şi avea o sănătate de fier, Charles Modine nu fusese niciodată în spaţiu. Văzuse aşezări spaţiale la televizor şi, din când în când, citise despre ele în ziare, dar nu se încumetase niciodată să depăşească graniţele micului său univers domestic.

De fapt, spaţiul nu-l interesa. Se născuse pe Pământ şi Pământul îi era de ajuns. Când se plictisea de peisajul cotidian şi dorea să-l schimbe, pleca pe mare. Era un navigator pasionat şi dădea dovadă de multă îndemânare în această direcţie.

De aceea, Modine a fost cuprins de o nesfârşită silă când reprezentantul Societăţii Structurilor Spaţiale i-a adus la cunoştinţă că era necesar să părăsească planeta, ca să ducă la bun sfârşit sarcina pentru care îl angajaseră.

— Bine, dar eu nu sunt un individ care să se dea în vânt după călătorii interplanetare! a exclamat bărbatul exasperat. Dintotdeauna, am fost creator de modă. Ce ştiu eu despre rachete, acceleraţie, traiectorii şi alte minuni de-astea?

— Suntem la curent cu faptul că nu ai astfel de cunoştinţe. De altfel, pentru ceea ce ai de făcut, nici nu este necesar să fii atotştiutor..., i-a răspuns interlocutoarea lui, uşor enervată.

Femeia cu care vorbea se numea Naomi Baranova şi avea mersul ciudat şi nesigur al cuiva care petrecuse în spaţiu un timp mai îndelungat şi căruia, acum, îi venea destul de greu să se obişnuiască din nou cu gravitaţia.

Oarecum iritat, Modine a observat că hainele ei jucau rolul unui simplu acoperământ, fără a avea nici cea mai mică notă de eleganţă. La fel de bine, femeia ar fi putut să poarte şi o prelată.

— Dar de ce trebuie să merg pe o staţie spaţială? a întrebat-o el.

— Pentru ceea ce *ştii* dumneata. Vrem să creezi ceva pentru noi.

— Haine?

— Aripi!

Câteva clipe, Modine n-a scos o vorbă, rămânând adâncit în gânduri. Avea o frunte înaltă şi palidă, care se înroşea puţin ori de câte ori creierul lui lucra intens. În tot cazul, aşa i se spusese.

— Bine, dar n-ar fi mai potrivit să lucrez aici? s-a interesat el într-un târziu.

Baranova a clătinat cu fermitate din cap. Părul ei avea o nuanţă de roşu închis şi era înspicat de câteva fire albe. Dar aceste semne vestitoare ale bătrâneţii păreau să n-o intereseze.

— Vrem să înţelegi care este situaţia la faţa locului, domnule Modine. Până acum, ne-am sfătuit cu tehnicieni şi cu experţi în computere, iar ei ne-au fabricat cele mai eficiente aripi cu putinţă; cel puţin, asta este părerea lor. Au calculat coeficientul de solicitare, suprafeţele, flexibilitatea şi manevrabilitatea aripilor, dar practica a demonstrat că toate acestea nu sunt de ajuns. Poate că ne-ar trebui nişte franjuri...

— Franjuri?!

— Am zis şi eu aşa... În tot cazul, mai degrabă avem nevoie de altceva decât de perfecţiune tehnică. Ne trebuie ceva care să stârnească interesul. Dacă nu vom reuşi, aşezările spaţiale nu vor avea viaţă lungă. De aceea, vreau să vii acolo, ca să apreciezi cu proprii dumitale ochi care este situaţia. Suntem dispuşi să te plătim foarte bine.

Această din urmă promisiune, precum şi clauza care menţiona că primea un avans considerabil, pe care putea să-l păstreze chiar dacă nu-şi ducea sarcina la bun sfârşit, l-au determinat pe Modine să plece în spaţiu. Nu era înnebunit după bani, oricum, nu mai mult decât majoritatea oamenilor, dar nu era nici insensibil în faţa lor şi îi plăcea să fie apreciat la adevărata sa valoare.

Şi, la urma urmei, nici nu era atât de rău pe cât se aşteptase. În zilele de pionierat ale zborului spaţial, astronauţii trebuiau să suporte disconfortul acceleraţiei crescute şi al zilelor nesfârşite petrecute în module mici şi strâmte. Cei mai mulţi dintre pământeni, nedeprinşi cu zborul, continuau să creadă că lucrurile nu evoluaseră prea mult în această privinţă. Ei uitau, însă, că de atunci trecuse un secol — acum navetele spaţiale deveniseră mult mai comode, iar scaunele hidraulice absorbeau ca un burete şocul acceleraţiei.

În timpul călătoriei, Modine a studiat cu atenţie fotografii ale aripilor în mişcare, precum şi înregistrări holografice ale aparatelor de zbor.

— Au o anumită graţie aceste zboruri, i-a spus el Baranovei.

Aceasta i-a adresat un zâmbet trist, apoi s-a hotărât să-i dea mai multe amănunte:

— Într-adevăr, numai că dumneata priveşti acum spectacolul unor experţi, al unor atleţi. Dacă m-ai vedea pe mine încercând să mânuiesc aripile acestea, rostogolindu-mă şi alunecând într-o parte, mi-e teamă că ai râde copios. Şi totuşi, sunt mai îndemânatică decât majoritatea celor care au încercat s-o facă.

Se apropiau de Aşezarea Spaţială nr. 5. Oficial, ea se numea Chrysalis, dar toată lumea îi spunea Cinci.

— Te-ai fi aşteptat să fie pe dos, a vorbit din nou Baranova, dar aici nimeni nu şi-a păstrat simţul poeziei. Ăsta-i necazul! Locul acesta n-a devenit un cămin. Oamenii îl consideră un simplu loc de muncă şi nu vor să-şi întemeieze familii şi să locuiască aici. Cel puţin, până când nu vor simţi că le aparţine...

Cinci a răsărit în depărtare, ca o sferă micuţă. Arăta la fel cum şi-o amintea de la televizor Modine. Ştia că dimensiunile ei erau mult mai mari decât în aparenţă, dar asta era doar o cunoaştere pur intelectuală. Privirea şi sentimentele sale nu erau pregătite pentru creşterea constantă a staţiei, pe măsură ce se apropiau de ea. Naveta şi el însuşi se micşorau încet-încet, până când, în cele din urmă, au ajuns să se învârtească în jurul unui obiect enorm din sticlă şi aluminiu. Vreme îndelungată, bărbatul a privit fix sfera, apoi, brusc, şi-a dat seama că încă se mai roteau în jurul ei.

— Nu aterizăm?

— Nu-i aşa uşor, l-a lămurit Baranova. Cinci are o perioadă de rotaţie de două minute, pentru a menţine un efect centrifug ce permite crearea unei gravitaţii artificiale şi menţinerea tuturor lucrurilor între pereţii interiori ai sferei. Ca să putem ateriza, trebuie să avem aceeaşi viteză ca şi Cinci. Asta ne va lua ceva timp.

— Dar de ce trebuie să se învârtă atât de repede?

— Pentru ca efectul centrifug să creeze aceeaşi gravitaţie ca pe Pământ. De fapt, aici e problema principală. Ar fi mult mai bine dacă am putea utiliza o rotaţie mai lentă, astfel încât să ajungem la o zecime din gravitaţia normală, sau chiar mai puţin, numai că acest lucru ar avea un efect nefast asupra fiziologiei umane. Oamenii nu pot suporta prea multă vreme gravitaţia redusă.

Acum, viteza navei aproape că o egalase pe cea a rotaţiei lui Cinci. Modine vedea clar curbura oglinzii exterioare care capta lumina soarelui şi o transmitea în interiorul sferei. Distingea şi staţia de energie solară ce alimenta nu numai acea lume "extraterestră", ci şi Pământul.

În cele din urmă, au intrat pe la unul din poli, poposind în interiorul lui Cinci.

Modine avusese parte de o zi încărcată, şi de aceea se simţea destul de obosit. Spre surprinderea lui, însă, şederea pe Cinci nu-i displăcea. Acum, el şi cu Baranova erau tolăniţi pe şezlonguri, pe un gazon imens, iar în faţa lor se deschidea o privelişte liniştitoare.

Deasupra capetelor lor se zăreau câţiva nori, dar şi un soare blând, deloc supărător; vântul adia, iar în depărtare susura un pârâu.

Lui Modine îi venea greu să creadă că se afla pe o sferă artificială, înscrisă pe orbita Lunii, înconjurând Pământul pe durata a treizeci de zile.

— Ai putea spune că e o lume perfectă, a oftat el.

— Aşa pare la început. Dar când stai mai mult, ajungi să-i cunoşti fiecare colţişor. Totul se repetă.

— Şi când trăieşti într-un orăşel, pe Pământ, lucrurile se repetă...

— Ştiu, dar pe Pământ, când te plictiseşti, poţi să călătoreşti, dacă vrei. Şi chiar dacă nu te duci nicăieri, cel puţin ştii că drumurile sunt la dispoziţia ta. Aici, însă, nu ai această posibilitate, ceea ce-i un lucru rău. Dar nu cel mai rău...

— Totuşi, aici nu aveţi parte de multe belele ce bântuie Pământul — de pildă, calamităţile naturale.

— Într-adevăr, vremea e paradisiacă, dar te obişnuieşti şi cu asta. Haide să-ţi arăt ceva! Am aici o minge. Poţi s-o arunci în sus şi s-o prinzi?

Modine a schiţat un zâmbet amuzat.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Te rog, încearcă!

— E drept, nu mă prea omor cu sportul, dar cred că sunt în stare să arunc o minge în sus. Poate chiar şi s-o prind.

Şi Modine a azvârlit-o. Mingea a descris o curbă parabolică şi bărbatul s-a văzut nevoit să se întindă în faţă ca s-o prindă, ba chiar şi să fugă puţin. Rezultatele s-au dovedit a fi, însă, nesatisfăcătoare. Mingea a căzut departe de el.

— N-ai aruncat-o drept în sus, domnule Modine! I-a mustrat Baranova.

— Ba da, a gâfâit bărbatul, abia trăgându-şi sufletul.

— Poate după standardele de pe Pământ, l-a corectat femeia. Aici, însă, acţionează ceea ce noi numim forţa Coriolis. Noi, cei de pe suprafaţa interioară a lui Cinci, ne rotim cu viteză într-un cerc mare, în jurul axei. Dacă arunci mingea în sus, ea se duce aproape de axă, unde lucrurile descriu un cerc mai mic şi se rotesc mai încet. Totuşi, mingea reţine viteza iniţială şi de aceea se deplasează în faţă. Din această cauză n-ai putut-o prinde. Corect ar fi fost s-o arunci în sus şi puţin în spate, astfel încât să facă o buclă şi să vină spre dumneata, asemeni unui bumerang. Legile mişcării sunt puţin diferite pe sfera noastră, în comparaţie cu Pământul.

— Presupun că te poţi obişnui şi cu asta, a spus Modine gânditor.

— Nu pe de-a-ntregul. Noi, de pildă, locuim în regiunea ecuatorială. În această zonă, mişcarea este cea mai rapidă, astfel încât avem gravitaţie normală. Dar dacă mergem mai sus pe axă sau dacă ne deplasăm pe suprafaţa sferei către poli, efectul gravitaţional descreşte rapid. Adesea, suntem nevoiţi să ne ducem în asemenea direcţii, şi atunci trebuie să luăm în considerare efectul Coriolis. Avem nişte monoraiuri care trebuie să se mişte în spirală, în drumul lor spre ambii poli. Pe o rută te duci, pe alta te întorci. În timpul călătoriei, însă, simţi în permanenţă înclinarea accentuată. Îţi ia mult timp să te obişnuieşti cu această senzaţie, iar unii oameni nu reuşesc niciodată să se acomodeze. De aceea nu-i place nimănui să locuiască aici...

— Şi nu se poate face nimic în privinţa acestui fenomen nedorit?

— Dacă am putea încetini rotaţia, s-ar diminua şi efectul Coriolis, dar am reduce şi gravitaţia, ceea ce este nepermis...

— Rău dac-o faci, rău şi dacă n-o faci...

— Nu în întregime... Cu ceva mai mult antrenament, ne-am putea obişnui cu o gravitaţie mai mică; ar trebui, însă, să facem zilnic exerciţii fizice, ore întregi. Problema este că o asemenea activitate ar trebui să conţină şi ceva distractiv. Oamenii nu fac gimnastică dacă e greu sau plictisitor. La început, am crezut că zborul era exact ceea ce ne trebuia. În regiunile cu gravitaţie slabă de la poli, greutatea corpului este aproape redusă la zero. Oamenii au posibilitatea de a se înălţa în aer dând din braţe. Dacă ne prindem de braţe aripi uşoare din plastic, întinse pe nişte stinghii flexibile, şi dacă le fluturăm într-un anumit ritm, putem zbura aidoma păsărilor.

— Şi acesta e un exerciţiu bun?

— Fireşte. Zborul e o muncă grea, te asigur. Deşi braţele şi muşchii umerilor nu sunt solicitaţi prea mult când te înalţi de la sol, ei trebuie, totuşi, folosiţi la maximum, pentru a executa manevrele cum se cuvine. Respectivele mişcări duc la întărirea muşchilor şi la o mai bună asimilare a calciului, *dar numai dacă* se practică în mod regulat. Din păcate, însă, oamenii nu vor să se apuce serios de treabă.

— Şi eu, care-mi închipuiam că toată lumea vrea să zboare...

Baranova a pufnit pe nări, amuzată de naivitatea bărbatului.

— Ar vrea, dacă ar fi uşor. Necazul e că sportul ăsta necesită o coordonare perfectă a muşchilor, ca să nu-ţi pierzi echilibrul. O mică mişcare în plus, şi te trezeşti rostogolindu-te şi învârtindu-te, ceea ce-ţi provoacă o cumplită stare de rău. Foarte puţini oameni reuşesc să zboare graţios, aşa cum ai văzut pe holocasete.

— Bine, dar păsărilor cum de nu li se face rău?

— Păsările zboară într-un câmp gravitaţional normal. Oamenii de pe Cinci, nu.

Modine şi-a încruntat fruntea şi a căzut pe gânduri.

— Nu-ţi promit c-o să dormi, a continuat Baranova. Pe o bază spaţială, primele nopţi sunt întotdeauna dificile. Dar te rog să încerci să aţipeşti, cât de puţin. Mâine vom merge în zonele unde se zboară.

Curând, Modine a avut posibilitatea să se convingă că Baranova nu minţise: într-adevăr, efectul Coriolis era teribil de neplăcut. Vehiculul care-i ducea spre pol părea că se înclină constant spre stânga, iar bărbatul îşi simţea intestinele revărsându-se în aceeaşi direcţie. Se ţinea de bară, cu degetele albite din cauza strânsorii.

— Regret nespus, a încercat Baranova să-l consoleze. Dacă ne-am fi deplasat mai încet nu ţi-ar fi fost atât de rău, dar am fi blocat traficul.

— Şi spuneai că te obişnuieşti până la urmă? a glumit Modine, verde la faţă.

— Oarecum, dar nu cât ar trebui.

S-a simţit fericit când, într-un târziu, au ajuns la capătul drumului, dar fericirea lui s-a dovedit a nu fi de durată. A avut nevoie de ceva vreme până s-a obişnuit cu senzaţia de plutire. De câte ori încerca să se mişte, se rostogolea, iar de câte ori se rostogolea, nu cădea, ci plutea ceva mai departe de locul unde fusese iniţial, în sus sau în jos, ca apoi, treptat, să se întoarcă. Gesturile lui bezmetice, instinctive, menite a-l ajuta să-şi recapete echilibrul, nu făceau decât să înrăutăţească situaţia.

O vreme, Baranova l-a lăsat să se familiarizeze cu respectivul fenomen; în cele din urmă, l-a prins şi l-a tras înapoi.

— Unora le place..., i-a spus ea.

— Mie nu, a îngânat Modine, cu o voce care trăda suferinţă adevărată.

— Dar multora nu le place, fireşte, a continuat femeia. Fixează-ţi picioarele în scăriţele astea şi să nu faci mişcări bruşte.

Pe cer pluteau cinci oameni. Baranova i-a privit cu atenţie, apoi s-a întors către Modine.

— "Păsările" astea vin aici în fiecare zi. Mai sunt şi alte câteva sute care zboară din când în când. Ar exista destul loc, atât la ambii poli, cât şi de-a lungul axei, ca să zboare cinci mii de persoane în acelaşi timp. Am putea utiliza întregul spaţiu de care dispunem pentru a-i ajuta pe toţi cei treizeci de mii de locuitori ai lui Cinci să-şi păstreze sănătatea şi forma optimă. Dar cum s-o facem?

Modine a încercat să schiţeze un gest cu mâna, dar corpul i-a fost smucit înapoi.

— Presupun că "păsările" şi-au dat silinţa să înveţe să zboare. Doar nu s-au născut aşa... Ceilalţi n-ar putea învăţa şi ei?

— Cei pe care-i vezi acum au coordonare naturală.

— Şi eu ce să fac, atunci? Eu sunt creator de modă. N-am cum să produc coordonare naturală.

— Faptul că un individ nu are coordonare naturală n-ar trebui să-l împiedice să zboare. În atare situaţie, e nevoie de muncă îndelungată, de antrenament prelungit. N-ai putea să faci în aşa fel încât sportul ăsta să fie... în pas cu moda? Ai putea să creezi nişte costume de zbor, sau să impui o campanie psihologică prin care să-i determini pe oameni să-şi depăşească propria condiţie... Dacă am pune la punct un program de exerciţii pentru îmbunătăţirea condiţiei fizice, atunci am putea încetini rotaţia lui Cinci şi am slăbi efectul Coriolis, transformând sfera într-un adevărat cămin.

— Pur şi simplu, îmi ceri să fac minuni... În fine, vrei să le spui celor de sus să se apropie puţin?

Baranova şi-a fluturat mâna într-un anumit fel, şi o "pasăre" s-a îndreptat în zbor către ei, efectuând un viraj larg şi graţios. Era o femeie tânără. Plutea lin, la o distanţă de trei metri, zâmbindu-le, în vreme ce vârfurile aripilor îi fremătau uşor.

— Salut! le-a strigat ea. Ce se întâmplă?

— Nimic important. Prietenul meu vrea doar să vadă cum mânuieşti aripile. Arată-i cum funcţionează.

Tânăra a zâmbit din nou şi, înclinând întâi o aripă, apoi pe cealaltă, a făcut un mic salt în faţă. După aceea a frânat, îndreptându-şi aripile înapoi, şi, în cele din urmă, s-a ridicat încet, lăsând picioarele să-i atârne liber şi bătând uşor din aripi. Mişcarea acestora a devenit din ce în ce mai rapidă, şi femeia s-a îndepărtat de ei în viteză.

După o vreme, Modine s-a hotărât să rupă tăcerea:

— E ca un balet, dar aripile sunt urâte.

— Aşa-i c-am avut dreptate? a exclamat Baranova.

— Bineînțeles! Indivizii arată ca nişte lilieci. Modul în care au fost concepute aripile este total greşit.

— Atunci spune-ne cum să procedăm. Să ataşăm nişte pene? Crezi că dacă le-am înfrumuseța, i-am convinge pe oameni să învețe să zboare?

— Nu cred, a mormăit Modine gânditor. Poate că reuşim să modificăm întregul proces, făcându-l mult mai uşor.

Şi zicând acestea, bărbatul şi-a scos picioarele din scărițe, şi-a luat avânt şi a zburat în aer. A mişcat cu osârdie din mâini şi din picioare, pentru a se deprinde cu zborul, dar singurul rezultat a fost un soi de legănare caraghioasă şi de necontrolat. Într-un târziu, când s-a decis să ajungă din nou în punctul de plecare, Baranova l-a prins de un braț şi l-a tras către ea.

— Uite cum vom proceda, a explicat Modine. Eu voi încerca să creez un costum nou, iar dacă mă va ajuta cineva să-l construiesc exact după schițe, mă voi strădui să zbor. Ar fi o acțiune temerară, cel puțin pentru mine. Ai văzut că nu sunt în stare nici să mă rostogolesc prin aer, darămite să zbor. Dacă reuşesc eu, înseamnă că oricine va putea să o facă.

— Cred că este cea mai bună soluție, a încuviințat Baranova, pe un ton în care se amestecau deopotrivă scepticismul şi speranța.

Către sfârşitul săptămânii, Modine începuse, deja, să se simtă ca acasă. Atâta timp cât rămânea în regiunile ecuatoriale, unde gravitația era normală, nu avea de suferit de pe urma efectului Coriolis, iar mediul înconjurător i se părea foarte asemănător cu cel de pe Pământ.

— La prima încercare, a cerut el, nu vreau să am drept spectatori întreaga populație, întrucât totul poate fi mai greu decât am crezut şi nu e bine să începem printr-un eşec. Totuşi, ar fi recomandabil să chemăm oficialitățile bazei, asta pentru cazul în care reuşesc.

— Poate că ar fi mai potrivit ca, prima dată, să nu fie nimeni de față, a sugerat Baranova. Dacă dai greş, oamenii ar fi descurajați, indiferent ce scuze am găsi ulterior.

— Ai dreptate, numai că succesul ar fi teribil de impresionant.

— Spune-mi sincer, care sunt şansele de reuşită?

— Lucrurile merg bine, crede-mă! Ideea voastră cu zborul a fost total greşită. Pe Pământ, păsările zboară într-un câmp gravitațional, dar ființele de aici, nu. Ca atare, am fost nevoit să mă gândesc la ceva complet diferit.

Ca întotdeauna, temperatura şi umiditatea erau reglate ca la carte. Întreaga atmosferă era atât de perfectă, încât părea ireală. Şi totuşi, Modine transpira şi gâfâia ca un debutant la o premieră. Aerul din regiunile cu gravitație slabă era mai rarefiat, nu cu mult, dar suficient pentru a-l chinui pe bietul pământean, a cărui inimă bătea nebuneşte.

Pe cer nu se mai zărea nici o pasăre umană; pe sol, însă, spectatorii puteau fi numărați pe degete: Coordonatorul, Secretarul de la Departamentul de sănătate, Comisarul de la Siguranță şi alte câteva oficialități. În total, nu erau mai mulți de doisprezece bărbați şi femei. Dintre toți aceştia, Modine nu o cunoştea decât pe Baranova.

Dotat cu un microfon minuscul, creatorul de modă încerca să-şi controleze tremurul vocii.

— Aici, zborul se desfăşoară în absența gravitației, şi de aceea nici păsările, nici liliecii nu sunt un model bun pentru noi, a început el. Acele făpturi zboară *grație gravitației.* Lucrurile se petrec cu totul altfel în mediul acvatic. Aici gravitația este foarte slabă, din cauza forței ascensionale. Încercarea noastră de a zbura prin apă se numeşte înot. În regiunile fără gravitație ale Bazei Spațiale Cinci, aerul este mai propice înotului decât zborului. Trebuie să imităm delfinul, nu vulturul.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Modine a sărit în aer, purtând un costum extrem de elegant, format dintr-o singură piesă, ce nu era mulat pe corp, ci avea lărgimea potrivită pentru a nu împiedica mişcările. În primele clipe, el a început să se rostogolească prin aer, dar curând, cu un simplu gest al mâinii drepte, a activat un mic cartuş cu gaz care a umflat o aripioară dorsală. Linia abdomenului era marcată de o pernuță cu aer. Imediat, tumbele necontrolate au încetat.

— În lipsa gravitației, aripioarele sunt suficiente pentru a stabiliza zborul. În felul acesta, vă puteți mişca după bunul dumneavoastră plac, însă, fără nici un risc de a scăpa situația de sub control. Poate că, acum, vă par puțin stângaci, dar vă asigur că oricine este în stare să devină expert în asemenea deplasări, cu un efort extrem de mic.

Modine a întins cealaltă mână şi, dintr-o dată, labele picioarelor au fost înzestrate cu alte aripioare. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu coatele.

— Aceste accesorii oferă forța de propulsie. Totuşi, nu trebuie să dați prea tare din mâini şi din picioare. Gesturile delicate sunt mult mai indicate; de pildă, trebuie să vă îndoiți trupul şi să vă arcuiți gâtul ca să executați viraje şi întoarceri. De asemenea, trebuie să schimbați continuu unghiul brațelor şi al picioarelor. Întregul corp este angajat în mişcare, dar o mişcare lină şi lipsită de violență. Acest lucru e benefic, pentru că implică fiecare muşchi, fără a duce la extenuarea celui ce practică respectivul sport, chiar dacă el exersează ore întregi.

Modine nu mai avea gesturi stângace şi începea să se simtă în largul său în aer. Fără a sta prea mult pe gânduri, a pornit grațios şi cu viteză maximă în sus. Simțind aerul gonind pe lângă el, a intrat brusc în panică, temându-se că nu se va putea opri. Aproape instinctiv, şi-a schimbat poziția călcâielor şi a coatelor, s-a arcuit şi înaintarea lui aproape a fost stopată. Slab, pe fundalul bătăilor nebuneşti ale inimii, îi auzea pe cei de jos aplaudând.

— Cum de ai înțeles tocmai dumneata ceea ce tehnicienii noştri n-au fost în stare? l-a întrebat Baranova cu admirație.

— Tehnicienii au pornit de la supoziția inevitabilă a necesității aripilor şi le-au construit pe cele mai eficiente cu putință. Aceasta este treaba tehnicienilor. Un creator de modă, însă, vede lucrurile ca un întreg artistic. Mi-am dat seama că aripile nu erau potrivite condițiilor de pe această bază. Mi-am făcut, deci, doar meseria.

— Vom trece la confecționarea în serie a costumelor de delfin şi toată lumea se va zbengui pe cer, a spus Baranova, în culmea fericirii. Acum sunt sigură că vom reuşi. Curând, vom începe să încetinim rotația lui Cinci.

— Sau chiar s-o opriți de tot, a intervenit Modine. Presimt că, pe viitor, oamenii vor dori să înoate tot timpul, în loc să meargă.

Bărbatul a pufnit în râs, ca de un gând ascuns, apoi a continuat:

— Poate că nimeni n-o să mai vrea să meargă vreodată. Eu, cel puțin...

Apoi, când oficialitățile i-au înmânat cecul promis, Modine — zâmbind în timp ce privea cifrele — a rostit faimoasa sentință:

— Aripile sunt pentru păsări...